

[Marianne Bentsen-Pedersen]

enkelte udsendelser – som en del af forslagsstillerne har tendens til i forvejen, hvad angår andre udsendelser. Det er det ene, vi gerne vil undgå i denne forbindelse.

Vi ønsker på den anden side heller ikke, at det skal være sådan, at hvis undervisningsministeren ryster på hånden, så bliver udsendelserne taget af programmet. Det er det andet, vi gerne vil undgå. Der har vi nok et dilemma.

Derfor er vi meget usikre i gruppen over for dette forslag. Vi har talt om, at selve produktionen af udsendelserne og tilrettelæggelsen af den enkelte udsendelse og planlægningen af hele spektret af udsendelser burde ligge i undervisningsministerens regie, men at selve det, at de kommer på skærmen, måske kunne være et ansvarsområde for radiatorådet – med det før nævnte forbehold. For hvordan skal radiatorådet have ansvaret for udsendelserne, uden at det fører til, at man går ind og kigger på planlægningen eller på tilrettelæggelsen af den enkelte udsendelse, fordi det er en undervisningsopgave, som radiatorådet – undskyld mig – ikke har forstand på.

Vi er derfor i gruppen meget usikre, vi er også lidt uenige. Så vi vil godt se frem til resultatet af det udvalgsarbejde, som undervisningsministeren allerede har nævnt.

Ole Vig Jensen (RV):

Vi er fra radikal side af den opfattelse, at der er brug for ændringer på det område, som dette beslutningsforslag omhandler. Det har vi også givet udtryk for før. Den etablerede styreform og den ansvarsfordeling, der gælder, er utilfredsstillende. Det må også indrømmes, når det gælder landscentralens virksomhed i øvrigt, at der også dér er brug for ændringer.

Vi er imidlertid tilfredse med, at ministeren har nedsat et udvalg, som i øjeblikket arbejder med denne sag. Der er udsigt til, at udvalget vil afgive betænkning allerede i år, sådan at vi kan forberede og formentlig gennemføre lovgivning allerede i næste folketingssamling. Vi vil afvente resultatet af det arbejde, der er sat i gang.

Erhard Jakobsen (CD):

Efter min opfattelse kom både ministeren og socialdemokratiets ordfører alt for let uden om forslaget, som det ligger nu. Hver-

ken ministeren eller ordføreren kan vel være i tvivl om, hvorfor forslaget kommer nu. Det er jo ikke bare for at gentage centrum-demokraternes forslag fra sidste år. Det kommer på en helt ny baggrund, nemlig den baggrund, at der i det forløbne år har været et helt usandsynlig stort antal misbrug – altså efter de partiers synspunkt, som bringer sagen frem.

Det er lidt stærkt, at man – som socialdemokratiets ordfører gjorde det – kan rose medarbejdere, der har ansvaret for et program, som ministeren måtte trække tilbage for at undgå en retssag. Er det noget at rose folk for? At man måtte standse et andet program, nemlig det om Spanien, og beklage eller i hvert fald ikke genudsende det, er det noget at rose folk for?

Der er bestemt heller ingen grund til at rose de folk, der har forfattet forklaringen på, at man har lavet udsendelser, som man har. De går ganske klart udenom. Jeg skal bare nævne ét eksempel. Man henviser til, at det er i den samlede programflade, der skal være alsidighed. Ja, den er køn. Det vil sige, at det er ligegyldigt, hvad pokker man siger i januar måned 1980; blot man når inden 1. februar 1981 at bringe en udsendelse, der er lidt anderledes, så har man alsidighed. Det er jo radiatorådets gamle problem.

Det er ganske klart, at ingen enkeltudsendelse – og da slet ikke i en undervisningsafdeling – må være så ensidig, at den vender helt op og ned på tingene. Hvis den så decideret lægger op til debat, må debatten foregå i den pågældende udsendelse, specielt i en undervisningsafdeling.

Jeg giver ikke en døjt for ministerens tilsyn. Det lægger ministeren også selv op til, når ministeren svarer uddannelsesudvalget i en eller anden forbindelse:

»Når undervisningsministeren som sidste instans får forelagt sæsonplanen, er det ikke hensigten og heller ikke muligt ud fra de korte beskrivelser at foretage en detaljeret gennemgang af de enkelte forslag.«

Nej, det er klart. Men så er ministerens ansvar ikke en døjt bevendt. Og så er der ingen efterkritik, for efterkritikken, det er igen ministeren og ministerens medarbejdere. Det er her, forskellen kommer frem. Guderne skal vide, at det er sjældent, radiatorådet tager sig sammen til virkelig at gøre noget ved sagerne – altså radiatorådets flertal – men det